

PATZ SÁNDOR

Lelkes, fiatal barátunk volt. Egy azok közül, akik sokat áldoztak munkában, időben és erőben mozgalmunkért. Igaz ember, aki emberi ingadozásában is megmaradt a mienknek, aki elég erős volt, hogy ne tántorodjék el mellőlünk, de aki mégis gyöngye volt ahhoz, hogy ezt a keserű, családosokkal teli életet végigélje.

Élete a mai generáció élete volt. Kemény, küzdelmes élet. Nem a kényelmes érvényesülés, a biztos egzisztencia felé vezető ut volt az övé. A mi utunk volt ez, mai fiataloké.

Sok harc folyik ma ennek a fiatalágnak életkérdései körül. Adáz ellenségeskedések, vad összecsapások jelzik, hogy az új generáció új életigényekkel, új világszemlélettel tör magának utat életjogai felé. Ő is harcolt. Ő is megérezte ennek a harcnak minden embertelenségét. Fiatal volt, élni akart. Ebbe pusztult bele... Összeroskadt az élet akarásába. Elhagyták a gyáva meghunnyászok, a kiegyezők, a félig élők, az aprópénz emberei, az üzletes kicsik, a számítók és a megbúvók. Nem tudott megbújni, megaludni és üzleteskedni és nem tudott a harc nagyszerűségéhez elég nagy lenni. Ember volt, aki a végsőkig elment emberségében, igaz akarásában, de az utolsó lépést megtenni, a nagy harcosig eljutni nem volt ereje.

Kedves Patz barátunk, a Te tragédiád egy lánggal több világot gyújtott bennünk, a Te akarásokkal teli életed gyengeségéből új erőt merítünk további harcunkra a végső győzelemig. Mert tudjuk, hogy ez a győzelem a mienk lesz!

Freud Zsigmond halálára

Amikor Bolyai János, az Erdélybe tévedt lángelme előtt felderengett az új mathézis megejtő rendje, a zseni göggyével írta apjának: „A semmiből egy új, más világot teremtettem“. Freud Zsigmond, akinél több világosságot ember talán még nem adott embernek, szerényen csak „új tudományos világgrész“-nek nevezte tanát, amellyel az öröktől létező Valamit, de öröktől sötétben levőt megvilágította és egyetlen fénynyalábban felmutatta a megfejtett titkot, a megalált értelmet.

Freud Zsigmondhoz foghatóan új, más világot kevesen teremtettek, akár ha a szellemtörténet legelső Zarathustrái között keressük a társat. Nietzsche és Schoppenhauer világa misztikum, a földfölötti és létfölötti rétegekben lebeg, Freud az ős-misztikumból, a tudattalanból, az én-mögöttiből indult el és feltört a materialista napvilágra: racionalizálta a lélek bonyolult, olvashatatlan tájait. Freud a létmögöttiből, az „én-mögötti“-ből, a lélek e járhatatlan, irdatlan ösbozótjából fedte fel a tudat eladdig ismeretlen vidékeit, a lelkiélet törvényeit és örvényes törvényellenességeit, a rendhagyó utakat.